

RABBİM NİHAYET SANA**Ziya Osman SABA**

Rabbim, nihayet sana itaat edeceğiz
Artık ne kin, ne haset, ne de yaşamak hırsı
Belki her sabah vakti, belki gece yarısı
Artık nefes almayı bırakıp gideceğiz

Ben artık korkmuyorum, her şeyde bir hikmet var
Gecenin sonu seher, kışın sonunda bahar
Belki de bir bahçeyi müjdeliyor şu duvar

Birer ağaç altında sevgilimiz, annemiz
Gece değmemiş sema, dalga bilmeyen deniz
En güzel, en bahtiyar, en aydınlık, en temiz
Ümitler içindeyim, çok şükür öleceğiz
1941

HER AKŞAMKI YOLUMDA

Her akşamki yoluma koyulmuş gidiyorum
Her akşamdan vücudum bu akşam daha yorgun
Öyle istiyorum ki bu akşam biraz sükûn
Bir cami eşiğine yatıversem diyorum

- Rabbim, şuracıkta sen bari gözlerimi yum
Sen, bana en son kalan, ben senin en son kulun
Bu akşam, artık seni anmayan İstanbul'un
Bomboş bir camiinde uyumak istiyorum

Sonsuz sessizliğini dinlemek istiyorum
Bilirim ki taşlığın bir döşek kadar ılık
Sana az daha yakın yaşamak için artık
Rabbim, ben yalnız zeytin ve ekmek istiyorum
1931